

Че пѣсенъ е туй — нека се казва, каквото ще. Наистина, рибарско село гробища нѣма, та квазъ пословица има, но не се знае. Всѣки съ кѣсметя си.

И както по-рано, той пакъ заговори нѣщо, ту нѣжно, ту сърдито и строго.

— Тѣй не може! — извика той. — Друго! Друго! Гледайте мене сега, момчета. Вижете какво нѣщо е арабски уюнъ!

Той запѣ, но вмѣсто нѣкаква мелодия чуваха се само едни гърлести и глухи звукове, чу се и тропотѣтъ на игра. Изведнѣжъ грѣмна високъ и веселъ смѣхъ. Смѣха се всички войници. Прозвѣнтѣ и сребристиятъ смѣхъ на момичето.

Азъ повикахъ Калина. Въ стаята оттатѣкъ всичко утихна.

— Какво има? — попитахъ Калина, когато вече бѣше сложилъ вечерята. Пѣ ли годишницата?

— Пѣ. Пѣ, ама и плака. Кой знае, въ пѣсенята трѣбва да има нѣщо жално. Разплака се изведнѣжъ. Ама той такива смѣхории прави, такѣвъ дяволъ, умрѣхме да се смѣемъ...

— А тя?

— И тя се смѣе. Кой нѣма да се смѣе... Такѣвъ е смѣшенъ.

Виждахъ, че Калинъ е нетѣрпеливъ, послушваше се често, какво става оттатѣкъ, и затова веднага следъ вечерята го освободихъ. Нѣ-